

Ministeriet Neergaard gik det en vis Tid ikke videre godt, og det er lige saa sikkert, at det vilde det heller ikke være gaaet under en hvilken som helst anden Regering; at bilde sig ind, at her vilde være blevet nogen særdeles stor Forskel, er — ja, jeg ved ikke, om Ordet „Humbug“ er et tilladt Udtryk?

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem bør ikke bruge det.

Korsgaard: Ja, saa undlader jeg naturligvis at bruge det. — Men det er jo i hvert Tilfælde noget, som ikke har Bund i Virkeligheden, at ville fortælle, at det under det ene Ministerium gaar helt anderledes end under det andet. Der gives Situationer, som kommer paa Grund af Forholdene ude, og som maa imødegaaes. En saadan Situation kom for Ministeriet Neergaard i Form af stærkt faldende Indkomster, og denne Situation maatte ved et Modstød ophæves. Og det skete. Jeg maa tilstaa, at lige saa vel som jeg i langt højere Grad tager min Hat af for den Mand, som kan forhindre, at en Forretning giver Underskud under uheldige Forhold, end jeg tager den af for den, som kan frembringe et stort Overskud, naar Konjunkturerne gaar ned — og jeg tror, man gør klogt i at betragte Forretningsmændene fra det Synspunkt —, lige saa vist forekommer det mig, at den Indsats, Socialdemokratiet hidtil har gjort paa det finansielle Omraade, sandelig ingen Sammenligning taaler med den, som Ministeriet Neergaard har gjort. Ja, der har ikke været *Brug* for nogen Indsats fra Socialdemokratiets Side, kan man sige, fordi Apparatet virkede, nu spillede Konjunkturerne med, det hele kom af sig selv, men lad os nu se, naar Konjunkturerne gaar imod, saa er det først, vi skal se, om de Herre fra den Side virkelig kan gøre det bedre, end Ministeriet Neergaard efter deres Mening gjorde det. Jeg tillader mig at tvivle om, at det bliver saa særdeles meget bedre. Nu kan man saa tidt, man har Lyst, benægte, at det og det blev naaet under Ministeriet Neergaard, og det hedder sig jo, at en Usandhed kan siges saa ofte, at man i hvert Fald selv tror paa den, men lige saa sikkert som dette kan siges, skulde det vel være, at en Sandhed kan siges saa tidt, at man kan faa Folk til at tro paa den. Og Sandheden er jo nu en Gang den, at Ministeriet Neergaard med Hjælp fra de Konservatives Side fik afbødet de økonomiske Vanskeligheder, som fulgte af de stærkt faldende Indtægter, derved at vi paa anden Maade fik Penge, og jeg maa

altsaa paastaa, at Grundlaget for Balancen er de Skattelove, som er vedtaget imod den siddende Regerings Stemmer.

Hvad Aaret 1926—27 angaar, er det en given Ting, at dette Aars Tal i høj Grad flyder. At tro, at man her har fast Grund under Fødderne, vil efter min Mening være at tro noget forkert. Rent umiddelbart set er Finanslovsforslaget for 1926—27 sammenlignet med Finansloven for 1925—26 paa en vis Maade en Skuffelse, idet nemlig Aaret 1926—27 efter Finanslovsforslaget ikke viser noget nævneværdigt større Overskud end 1925—26, og det til Trods for, at man i 1926—27 kan regne med en mindre Kuludgift paa 4 Mill. Kr., og til Trods for, at man for samme Aar paa Grund af Kronens Stigning kan regne med en mindre Udgift til Forrentning af udenlandsk Gæld paa omkring 7 Mill. Kr. Alt andet lige skulde Balancen i Aar i Virkeligheden være 10—11 Mill. Kr. bedre end Balancen i Fjor. Heroverfor vil man maake sige: Ja men, saa har vi senere faaet Konjunkturtillægsudgiften. Men den blev jo i hvert Fald saa nogenlunde opvejet af den ekstraordinære Toldlov, som Finansministeren fremsatte Forslag om i de allersidste Dage af sidste Samling. Som sagt, set paa denne Maade er der en Forringelse af Balancen paa 10—11 Mill. Kr., og det er heller ikke svært at finde ud af, hvorfor denne Forringelse kommer. Den stammer nemlig fra, at Toldindtægterne ventes at give væsentlig mindre end anslaaet. Forholdene for 1926—27 ligger altsaa saaledes, at man om alle de Tal, der findes paa Budgettet, maa have Lov til at sige, at de sikkert vil ligge Virkeligheden, altsaa Statsregnskabet's Tal, væsentlig fjernere, end man under almindelige Forhold maatte kunne vente, og dette selvfølgelig alt sammen paa Grund af den forandrede Værdi af Kronen. Det Spørgsmaal, man imidlertid naturligt kan stille sig, er, om man kan antage, at Kronens Stigning finansielt betyder en Forbedring i Retning af at skabe Balance, eller om den omvendt skulde betyde, at det blev vanskeligere at skabe Balance. Naturligvis er der Momenter, der trækker til begge Sider. Personlig synes jeg, at Sandsynligheden taler for, at det bliver lettere at skabe Balance med den stigende Krone end med den faldende, og som en nærliggende Grund dertil kan jeg først og fremmest nævne de formindskede Lønudgifter. Blot Pristallet falder en 6—8 pCt., betyder det en Mindreudgift for Staten til Lønninger paa 12 Mill. Kr., og det er dog et ikke helt lille Beløb. Hertil kommer — men hvor meget det betyder, er det natur-